

10 e Kamer

Nr. 941/04
VAN HET PARKETNr. 97943
VAN HET ARREST

12 januari 2007

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.19.821/00 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. , bediende, geboren
, wonende te

2. Nr. , zonder beroep, geboren
, wonende te

Beklaagd van: te

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu:

1. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 1 januari 1985 (stuk 17 DE66.19.174/97) tot en met 10 maart 1997:

het oprichten van een afdak voor landbouwtuigen

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1985 tot en met 10 maart 1997 (plaatsen constructie) tot en met 20 december 1999

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructies in stand gehouden te hebben

B. Bij inbreuk op de artikelen 68 en 83 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in het artikel 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, van de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, van de beschikking van de voorzitter

de feiten in deze tenlastelegging omschreven thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 146 al. 5°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 5°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 handelingen, werken of wijzigingen voortgezet te hebben in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding, zoals bepaald in artikel 146 5°

1. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 17 maart 1997 tot 30 april 1997 (stuk 26 DE66.19.174/97)

door het aanbrengen van een ijzeren steunbalk op de steunpilaren ondanks het stopzettingsbevel van 17 maart 1997, bekrachtigd op 20 maart 1997

2. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 11 december 2002 tot 29 januari 2001

door het aanbrengen van meerdere profielen (stuk 32 DE66.19.821/00) ondanks het stopzettingsbevel 11 december 2002, bekrachtigd op 22 december 2000

C. vanaf 20 december 1999 tot en met datum der dagvaarding

Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1, 45 § 4, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, door bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, de voorwaarden van de vergunning niet te hebben nageleefd

feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 146 al. 7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben

1. het niet naleven van de voorwaarden gesteld in het besluit van de minister waarbij voorwaardelijk vergunning werd verleend d.d. 20 december 1999, namelijk de voorwaarde dat een zijdelingse bouwvrije strook van 2,40 meter dient gerespecteerd te worden.

2. de in sub C1 bepaalde toestand instandgehouden te hebben

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 16 juni 2004, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Past de dagvaarding aan in die zin dat in de tenlastelegging B2 de datum van 11 december 2002 dient te worden gelezen als 11 december 2000.

Spreekt de beide beklaagden voor de tenlasteleggingen A2 en C vrij.

Veroordeelt de beide beklaagden wegens de tenlasteleggingen A1 en B samen elk tot een geldboete van € 100, met veertig opdecimes verhoogd, telkens € 500 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete telkens zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand.

Verplicht de beide beklaagden bovendien om elk eenmaal een bedrag van € 10, met vijfenveertig opdecimes verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op € 152,16.

Legt de beide beklaagde tevens elk een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Overwegende dat de beide beklaagden nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maand en dat men hopen mag dat zij zich voortaan niet meer zullen misdragen, gelast gedurende een termijn van drie jaar, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging voor een gedeelte van € 50, met veertig opdecimes verhoogd, € 250 bedragende of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen van de tegen ieder van hen uitgesproken geldboete van € 100.

Herstellvordering

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot de berging ingeplant op de perceelsgrens op het perceel gelegen te , gekend ten kadaster onder

Beveelt dienvolgens eerste en tweede beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand conform de vordering daartoe van het de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 19 januari 2004.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 6 maanden vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Zegt voor recht dat, na het verstrijken van deze termijn van uitvoering, op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, door elk van de veroordeelden een dwangsom zal verschuldigd zijn van € 125 per dag vertraging in de uitvoering van de voormelde herstelmaatregel.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in art. 153 van het decreet van 18/05/1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 juni 2004 door de beklaagden.
- 29 juni 2004 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
loco meester , beiden advocaat aan de
balie te ,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.
De beslissing van de eerste rechter op burgerrechtelijk gebied is er niet door bestreden.

2. De beklaagden bouwden in de loop van het jaar 1985 zonder de daartoe vereiste bouwvergunning een constructie, die in de telastlegging A.1 een "afdak voor landbouwvoertuigen" wordt genoemd, maar door de verbalisant in zijn proces-verbaal van 10 maart 1997 meer precies wordt omschreven als een "hok", bestemd voor het bergen van allerlei materiaal, waaronder een tractor. Het gaat om een berghok van ongeveer 4 m op 5 m, gebouwd tegen de achterzijde van de vergunde garage, tegen de linker perceelsgrens, binnen de 50 m- zone door het gewestplan bestemd als woongebied met landelijk karakter.

De beklaagden voerden in de loop van de winter van 1997 verbouwingen uit aan dit hok.

Wat genoemd wordt een “voorwaardelijke regularisatievergunning”, verleend bij beslissing van 20 december 1999 van de bevoegde Vlaamse Minister, betreft bij nadere ontleding van de vergunning geen regularisatievergunning voor het hok, maar een vergunning voor het bouwen van een berging van een gevoelig grotere omvang, in te planten op minstens 2,40 m van de linker perceelsgrens. Uiteindelijk zouden de beklaagden een zogenaamd afdak voor landbouwvoertuigen hebben gebouwd overeenkomstig een stedenbouwkundige vergunning verleend op 14 mei 2001 op minstens 2,40 m van de linker perceelsgrens.

3. Voormelde gegevens van het strafdossier brengen samen met de bewoordingen van de inleidende dagvaarding mee dat de telastleggingen dienen te worden verbeterd zoals hierna vermeld:

"Als dader, in de zin van artikel 66 van het strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanig hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd, om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige

kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

te

A. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

1.a. het bouwen van een berghok van ongeveer 4 m op 5 m langs de linker perceelsgrens tegen de achterzijde van de garage,

op niet nader gekende tijdstippen tussen 1 januari 1985 en 31 december 1985,

1.b. het in stand houden van de onder A.1.a omschreven toestand,

vanaf niet nader gekende tijdstippen tussen 1 januari 1985 en 31 december 1985 tot 20 december 1999,

2.a. het verbouwen van voormeld berghok,

van 1 februari 1997 tot 10 maart 1997,

2.b. het in stand houden van de onder A.2.a omschreven toestand,

van 11 maart 1997 tot 20 december 1999.

B.1. bij inbreuk op art.68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, strafbaar gesteld door dezelfde bepaling, tot en met 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, strafbaar gesteld door dezelfde bepaling, het werk te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking en de bekrachtigingsbeslissing, ter zake door:

het aanbrengen van een ijzeren steunbalk op de steunpilaren ondanks het stopzettingsbevel van 17 maart 1997, bekrachtigd op 20 maart 1997,

op niet nader te bepalen tijdstip tussen 17 maart 1997 en 30 april 1997,

B.2. bij inbreuk op 154 al.1 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, strafbaar gesteld door art.146, al.1, 5° van het decreet, het werk te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking en de bekrachtigingsbeslissing, ter zake door:

het aanbrengen van meerdere profielen ondanks het stopzettingsbevel van 11 december 2000, bekrachtigd op 22 december 2000,

op niet nader te bepalen tijdstip tussen 11 december 2000 en 29 januari 2001.

C. Bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, tot en met 30 april 2000 en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake,

1. het in stand houden van de onder A.1.a omschreven toestand,

vanaf 20 december 1999 tot 14 februari 2003,

2. het in stand houden van de onder A.2.a omschreven toestand,

vanaf 20 december 1999 tot 14 februari 2003."

Van deze verbeteringen werd aan de beklaagden kennis gegeven op de terechtzitting van 21 december 2006.

Voor elk van de aldus verbeterde telastleggingen A, B en C geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

4. De onder A.1.a, A.2.a, B.1 en B.2 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1° en art.154, al.1, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1°, 3° en 5°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september

1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.1.b, A.2.b, C.1 en C.2 is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Deze bepaling is van kracht sedert 22 augustus 2003. Ingevolge art.2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.1.b, A.2.b, C.1 en C.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied met landelijk karakter, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de hierna vermelde herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

5.1. De strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1.a is vervallen door verjaring. Binnen de toen geldende verjaringstermijn van 3 jaar voor wanbedrijven werd geen daad van onderzoek of vervolging verricht. Dit brengt mee dat de later voor de rechter gebrachte strafvordering met betrekking tot deze telastlegging en de herstellvordering voor zover zij er op steunt, niet ontvankelijk is.

5.2. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A.2.a, B.1 en B.2, die niet van elkaar zijn gescheiden door een termijn die de verjaringstermijn overtreft, de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken zij slechts één misdrijf uit. De verjaringstermijn nam een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is, in de gunstigste veronderstelling voor de beklaagden, 12 december 2000. De termijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 29 juni 2004. Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verlopen, zodat de strafvordering met betrekking tot deze telastleggingen niet is vervallen door verjaring.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.2.a, B.1 en B.2, zoals hiervoor onder 3 verbeterd, lastens de beide beklaagden bewezen.

7.1. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door het verbouwen van het

berghok. Tot tweemaal toe hebben zij bovendien een stakingsbevel zonder meer naast zich neergelegd en verder werken uitgevoerd in strijd met een stakingsbevel.

Het belang van de gemeenschap, in het bijzonder van de burens, bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor ieder van hen een passende bestraffing, van aard hen uiteindelijk te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

7.2. Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat de bewezen verklaarde feiten werden gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigd, € 25 bedraagt.

8. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vorderde bij brief van 7 februari 2001 met bijlage de uitvoering van aanpassingswerken. Hij actualiseerde zijn vordering bij brief van 14 mei 2003 gelet op de op 14 mei 2001 verleende vergunning voor de oprichting van een (ander) afdak op 2,50 m van de linker perceelsgrens. Hij vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door de afbraak van het hok achter de garage. Deze vordering dient te worden ingewilligd, zowel op grond van de bewezen verklaarde telastleggingen als op grond van de telastleggingen A.1.b, A.2.b, C.1 en C.2. Deze telastleggingen, zoals hiervoor onder 3

omschreven, zijn immers gelet op de gegevens van het voordnderzoek en het onderzoek ter terechtzitting evenzeer bewezen.

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de bewezen misdrijven een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is, zoals hiervoor onder 2 overwogen, geen sprake van regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning; het legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 14 mei 2003 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagden om tot het nochtans gemakkelijk en zonder ernstig nadeel uit te voeren herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
38, 40, 65, 66, 100 Strafwetboek,
21 voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering,
162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de publieke vordering als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 3 omschreven,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1.a en de herstellvordering voor zover gesteund op deze telastlegging niet ontvankelijk,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.1.b, A.2.b, C.1 en C.2 vervallen wegens het opheffen van het strafbaar karakter van de erin te last gelegde misdrijven,

veroordeelt ieder voor de
telastleggingen A.2.a, B.1 en B.2 samen tot een geldboete van € (250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 239,47 of telkens een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te Haaltert, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één maand vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van het berghok gebouwd tegen de achtergevel van de garage en palend aan de linker perceelsgrens,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 20 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één maand vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 152,16 in eerste aanleg en op € 78,93 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:

Afschriften:	28,50
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	13,25

71,75

+ 10 % : 7,18

Totaal :€ 78,93

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **12 januari 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee
heeft beraadslaagd; (art. 779 al.2 Ger. Wetboek);

, advocaat-generaal,

, griffier;